

Ο Σάββας ο πνευματικός: Ο προσκυνητής -Χαρές και θλίψεις της Σιών

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:agiosioannisprodromos.blogspot.com

Τά πάθη καί ή Άνάστασις τού Κυρίου αποτελούσαν καθημερινό έντρύφημα τού παπα-Σάββα. Προσφιλέστε-ροι γι' αυτόν τόποι από τόν Γολγοθά καί τόν Πανάγιο Τάφο δέν υπήρχαν. “Ω καί νά τόν άξίωνα ο Θεός νά έφθα-νε ώς εκεί ταπεινός προσκυνητής! Θά ήταν καί μία σημαν-τική ψυχική ξεκούρασι από τήν κόπωσι τού πελωρίου εξομολογητικού του έργου.

Δ΄

Τά πράγματα τού ήρθαν ευνοϊκά γιά τό προσκύνημα

στους Αγίους Τόπους. “Ετσι καί ο βαθύς του πόθος έπληρώθηκε, αλλά καί οί εκεί Όρθόδοξοι εύφράνθηκαν μέ τήν παρουσία τού όνομαστού Άγιορείτου Πνευματικού. Στις δύσκολες ήμέρες πού διέρχονταν είχαν ανάγκη από πα-ρόμοιες επισκέψεις.

Ο ερχομός του στην άγία πόλι Ιερουσαλήμ χρονο-λογείται στό 1889. Οί πρώτες του έπαφές μέ τούς Όρθοδόξους τόν κατατόπισαν στην έπικρατούσα κατάστασι. Καί τού προξένησαν όχι μικρή θλίψι. Ή Ιερουσαλήμ! Πόλις μέ πολλή άγιότητα καί ευφροσύνη, αλλά καί πολ-λή άμαρτωλότητα καί όδύνη.

Από έξαετίας έπατριάρχευε ο έκ Κυζίκου Νικόδη-μος. Στο πρόσωπο του εύρισκες πολλές άρετές. Ήθικώτατος, εύθύτατος, δικαιοτάτος, μεγαλόδωρος. Ακόμη και μεγαλοπρεπής και δραστήριος και επιδέξιος στην διοίκηση. Οί καιροί όμως ήταν χαλεποί. Πριν από μερικά χρό-νια είχε ταραχθή τό σκάφος τής Όρθοδοξίας μέ τό βουλ-γαρικό σχίσμα. Τώρα αναστάτωνα τις συνειδήσεις τών Αράβων Όρθοδόξων τό λεγόμενο Άραβικό ζήτημα» και ή «Παλαιστίνειος Εταιρεία» ανέπτυσε μεταξύ τους έκτακτη δραστηριότητα. Τά πικρά αυτά ποτήρια τά παρεσκεύαζαν οί πράκτορες τού πανσλαβισμού.

Ο Πατριάρχης, πού άλλοτε είχε διατελέσει “Εξαρχος τού Παναγίου Τάφου στην Μόσχα, κατηγορείτο για φιλορρωσισμό. Τά οικονομικά επίσης τού Πατριαρχείου διέρχονταν κρίσι. Ή δέ Θεολογική Σχολή τού Τιμίου Σταυρού ετέθη για δεύτερη φορά σέ άργία. Ως χαρακτη-ριστικό δείγμα τής ήλεκτρισμένης άτμόσφαιρας και τής συγχύσεως αναφέρουμε τούτο: Τό προηγούμενο έτος (Μάρτιος 1888) ο Πατριάρχης, αν δέν άστοχούσαν τέσσερες πυροβολισμοί από κάποιον Γαλακτίωνα, θά έπεφτε θύμα δολοφονίας.

Στην κατάστασι αυτή τής θλίψεως τών Ελλήνων Όρθοδόξων, ή άφιξις τού πνευματοφόρου Πνευματικού ήταν πραγματική δασις. Πολλοί έμελλε νά νιώσουν κον-τά του ανακούφισι. Ψυχές κουρασμένες και σκανδαλισμέ-νες τόν αϊσθάνθηκαν σαν θεόσταλτο άγγελο παρηγορίας, «ώς δρόσον Άερμών». Άς δώσουμε όμως καλύτερα τόν λόγο σ’ ένα αυτόπτη, τόν π. Ιωακείμ Σπετσιέρη πού βρισκόταν τότε στην Μονή τού Άγιου Σάββα.

«”Ετρεξαν προς αυτόν άρχιερείς, ιερείς, μοναχοί, μοναχαί και πάσης τάξεως άνθρωποι και έξωμολογούντο προς αυτόν. Ακολουθών δέ τό: «τόν έρχόμενον πρός με ού μή έκβάλω έξω» έδέχετο πάντας’ ελεγε δέ πρός με”

»—Έγώ ήλθον εις τά Ιεροσόλυμα νά προσκυνήσω και ήσυχάσω ολίγον, και ιδού πάντες τρέχουσι πρός με τόν ταπεινόν.

»—”Εχουσιν ανάγκην πνευματικού, είπον αύτω.

»— Ναί, βλέπω και έγώ, είπε μοι, τήν ανάγκην, αλ-λά μετ’ ολίγον θά αναχωρήσω!

»—Τώρα, είπον αύτω, εύρον τόν ίατρόν και θέλουν νά ίατρεύσουν τάς πληγάς αυτών και άμα αναχωρήσης, ο πολυεύσπλαγχνος Θεός θά πέμψη έτερον, ίνα αναλάβη τήν θεραπείαν.

»Τήν στιγμήν εκείνην τό πρόσωπον του έλαμψεν έξ εύχαριστήσεως και λέγει μοι:

»—”Οντως, τέκνον μου, ο Κύριος δέν άφίνει τό πλά-σμα του έρμαιον τών

ταλαιπωριών και τής απογοητεύσεως» (Απομνημονεύματα, Α', σελ. 19).

Τό μυστήριο τής Έξομολογήσεως τό ένιωθε πιο έντονα ο Αγιορείτης Πνευματικός τώρα πού άξιώθηκε νά προσκυνήση τους τόπους, άπ' όπου ξεπήγασε ή άπολύτρωσις.

Αλήθεια, τί ανομολόγητους συγκλονισμούς πού δο-κίμασε πλησιάζοντας στόν αίματόβρεκτο Γολγοθά! Έκεί πού ή ανθρώπινη άμαρτία προσέφερε στόν ήγαπημένον του Κύριον τό πιό πικρό ποτήριον. Τά χείλη του μόλις κατώρθωσαν νά προφέρουν, «...τώσταυρώ προσηλωθείς και τη λόγχη κεντηθείς τήν άθανασίαν επήγασας άνθρωποις, Σωτήρ ήμών δόξα Σοι».

Τί ουράνια πάλι αισθήματα κατέκλυσαν τήν καρδιά του καθώς προσκυνούσε τόν Ζωοδόχο Τάφο! Άπ' εδώ ξεπρόβαλε ή νίκη κατά τών τριών άρχών τού κακού. Η νίκη κατά τού διαβόλου, τής άμαρτίας και τού θανάτου. Άπ' εδώ άνέτειλε ένας καινούργιος κόσμος, πλημμυρι-σμένος μέ θεϊκό φώς, μέ τά αλληλούια τού πιο μεγάλου θριάμβου... “Ένα τμήμα από τόν κόσμο και τήν άτμόσφαιρα τού Παναγίου Τάφου δέν άργησε νά τά μεταφέρει και στήν άγιορείτικη άσκητική του παλαίστρα, άφιερώνοντας τό παρεκκλήσιο τής Καλύβης του στό δνομα τής Ανα-στάσεως τού Κυρίου.

«Σάββα θεόφρον...»

Ανάμεσα στις άγιες και δοξασμένες μορφές τών Όσίων πρόβαλλε σάν άστέρι τού βορρά στήν ζωή τού παπα-Σάββα ο Όσιος Σάββας. Ηρωας και καθηγητής τής έρήμου, έγκαλλώπισμα τών μοναχών και φωστήρ τής οικουμένης, είχε καθιερωθή ως ο πιο προσφιλης του Άγιος. Ήταν γι' αυτόν ό,τι για τόν Δαβίδ ο «άδελφός Ίωνάθαν». Δέν τού χάρισε μόνο τό όνομά του. Τόν περιέ-βαλε και μέ τήν ιδιαίτερη προστασία και ευνοιά τον» πού δέν έπαυσε νά έκδηλώνεται μέχρι τέλους.

—Άγιέ μου Σάββα, έκραζε τώρα, δέξου με νοσταλ-γικό προσκυνητή στό ιερό σου φροντιστήριο, στήν έ-ρημο πού τήν έξαγίασαν οί προσευχές σου και οί ιδρω-τες σου.

Γιά νά φθάσης στήν περίφημη Λάυρα τού Αγίου Σάββα, ξεκινώντας από τήν Ιερουσαλήμ χρειάζεσαι τρεις ώρες. Βαδίζεις νοτιοανατολικά ακολουθώντας τήν κοι-λάδα τού Ίωσαφάτ, πού αρχίζει από τήν Γεθημανή και καταλήγει στήν Νεκρά Θάλασσα. Η πορεία γίνεται σέ απελπιστική έρημιά, σέ άτμόσφαιρα καυτερού άνέμου, κάτω από χάλκινο ουρανό. Πρόκειται πράγματι για «πύ-ρινο χείμαρρο», ο όποιος έν τω μεταξύ μεταβάλλεται σέ βαθύτατο φαράγγι μέ Ύψηλές και απόκρημνες πλευρές.

Τό Μοναστήρι βρίσκεται ψηλά στήν δεξιά όχθη τής φάραγγος καί σέ γεμίζει θάμβος. Άγρια καί μεγαλο-πρεπής φύσις, πελώρια καί παμπάλαια κτίσματα, πύργοι καί τείχη, άναρίθμητα σπήλαια καί άώκητήρια, οσμή ασφάλτου καί θείου, εύωδία θυμιάματος, κελαδήματα καί κωδωνοκρουσίες. Καί βασιλεύς στό απόκοσμο αύτό βα-σίλειο ο Ήγιασμένος Σάββας.

Πλησιάζοντας στήν ιερή αύτή περιοχή νιώθει τήν ,άνάγκη νά άναφωνήσης μαζί μέ τόν υμνογράφο: «Σάββα θεόφρον, τών άγγέλων ισοστάσιε..., ο πολιστής τής έρήμου..., Πνεύματος Αγίου τό καθαρόν δοχείον...».

Οί Σαββαίτες Πατέρες, οί ήρωες αύτοί τής στρατευομένης Εκκλησίας, τόν υποδέχθηκαν μέ άγαλλίασι.

— Εύλογείτε, Άγιε Πνευματικέ. Καλώς ήρθατε στόν Άγιο. Καλώς μας φέρνετε τήν εύλογία τού Άθω.

Δύο ήμέρες έμεινε στό Μοναστήρι. Τί νά προλάβη νά γνωρίση, νά θαυμάση, νά άπολαύση; Καί πώς νά άρνηθή τήν προσφορά τής άγάπης;

—Άγιε Πνευματικέ, τού είπε ο Ηγούμενος, οί

Πατέρες θέλουν νά έξομολογηθούν. Μή μάς στερήσετε τήν χάρχ αυτή.

Καί οί έξήντα Πατέρες τής Μονής εξομολογήθηκαν καί δροσίσθηκαν κάτω από τό πετραχήλι του θεοφόρου Πνευματικού.

“Όσος χρόνος άπέμεινε χρησιμοποιήθηκε στήν γνωριμία τής Λαύρας. “Όσα έβλεπε καί άκουγε στήν ξενάγησι τόν γέμιζαν βαθύτατη συγκίνησι. Άπ’ εδώ ο τά-φος τού Αγίου. Άπ’ εκεί τό κελλί τού Χρυσορρόα Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού. Έδώ τά λείψανα τών άββάδων τών σφαιασθέντων από τούς Σαρακηνούς. Πλημμύρισε ο τόπος από τις άρρητες εύωδίες τών άγίων λειψάνων. Τί εύωδιαστά κρίνα φύτεψε ο θεός σ’ αύτούς τούς βράχους!

Στόν περικαλλή Ναό τού Ευαγγελισμού ή θαυμασία άρχαιοτάτη εικόνα τού Όσίου. Από πάνω, δεσπότης αγέρωχος, ο πύργος τού Ίουστινιανού. Κάτω στό βάθος τής φάραγγος τό άγιασμα τού Όσίου, τό ύδωρ πού άνέβλυσε από τήν πέτρα. Βορειότερα τό κελλί τής μητέρας του. Επίσης ο φοίνικας πού φυτεύθηκε από τόν ίδιο. Νοτιώτερα τό σπήλαιο τού μεγάλου καί θαυμαστού Ιωάννου τού Ήσυχαστού (6ος αιών).

Ή μεγάλη άπουσία ήταν τό σκήνωμα τού Αγίου πού άφθαρτο καί άδιαλώβητο βρισκόταν στήν μακρινή Βενετία. Είθε νά έπανερχόταν στήν μάνδρα του! Καί άς

εχη δόξα ο Θεός πού ή εύχή αυτή στις ή μέρες μας (30 Οκτωβρίου 1965) βρήκε τήν έκπλήρωσί της.

Τά πτηνά τής έρήμου

Μεγάλος παρηγορητής τών πιστών δούλων του ο

Θεός διαθέτει πολλούς και ποικίλους τρόπους παραμυθίας. Και στόν ξηρό και καυτερό αυτό τόπο δέν παρέλειψε ή πρόνοιά Του νά προσφέρη ένα πρωτότυπο τρόπο ψυ-χαγωγίας, κάποιους άξιοθαύμαστους πτερωτούς φίλους.

Ο παπα-Σάββας έκανε τό προσκύνημά του κατά πάσαν πιθανότητα, τέλη τής Μεγάλης Τεσσαρακοστής, και τότε δέν απουσίαζε κανείς από τούς θεόσταλτους παρηγορητάς. Κάθε χρόνο από τόν Σεπτέμβριο μέχρι τόν Απρίλιο μπορεί ο καθένας νά ζήση τήν πρωτοφανή και άπροσδόκητη έκπληξι. Και δέν είναι ή μοναδική, γιατί πολλά παράδοξα συναντά κανείς στην ιερή αυτή περιοχή τής γής, στά όποια δέν μπορούμε τώρα νά έπεκταθούμε. Ποιά είναι λοιπόν τά πτηνά αυτά τής έρήμου πού έχουν ως διακόνημά τους νά διασκεδάζουν τήν έρημική ζωή τών μοναχών;

Πάνω από διακόσια άγρια πουλιά, μέ ράμφος κιτρινωπό, ο'μοια μέ κοτσύφια, συζούν τούς μήνες αυτούς μέ τούς μοναχούς, λές και γράφονται στό μοναχολόγιο τής Μονής. Μόλις βρουν άνοιχτό παράθυρο ορμούν στά κελλιά τών Πατέρων και σκορπίζουν τήν χαρά. Τό πρωί, όταν εκείνοι παίρνουν τόν καφέ τους, έρχονται και τυλίγονται στά ράσα τους και στά πόδια τους ζητών-τας ψύχουλα. Μόλις τά φωνάξη κάποιος μοναχός κάθον-ται στό κεφάλι του και στους ώμους του και μέ άσυνήθιστο θάρρος τσιμπούν από τήν παλάμη του τό ψωμί ή τις σταφίδες.

Ποτέ όμως δέν πλησιάζουν σέ κοσμικό άνθρωπο. Ού'τε σέ ξένο μοναχό ή κληρικό, παρά μόνο στους Πατέρες τής Λαύρας. Φαίνεται όμως πώς δέν είναι άδιάκριτα. Άν άντιληφθούν κάποιον πολύ ευλαβή μοναχό, έστω και ξένο, τόν περιβάλλουν μέ τήν εύνοιά τους. Και μάλιστα άν είναι τής περιωπής ενός παπα-Σάββα!

Ο πατήρ Φιλόθεος Ζερβάκος πού τό 1924, στις 28

Απριλίου, βρέθηκε στην Λαύρα τού Αγίου Σάββα, α-ναφέρει τά έξής:

«...Τήν στιγμήν όμως εκείνην, καθ' ην ήτοιμάσθην νά πίνω τόν προσφερθέντα μοι καφέ, 7-8 πτηνά έρχονται έξαίφνης και καθήσαντα άλλα επί τών ώμων μου και άλλα εις τάς χειράς μου και άλλα πλησίον μου εν κύκλφ, ήρχισαν νά φωνάζουν και νά κελαδούν. Έγώ προς στι-γμήν έταράχθην διά τό αίφνίδιον, άλλ' εύθύς συνήλθον οί δέ Πατέρες θαυμάζοντες και εκείνοι (διότι ήλθον όλα προς έμέ) και μειδιώντες, μοί λέγουν τά πτηνό πού έπεθύμεις νά ίδης ήλθον. Έγώ δέ πεπλησμένος θάμβους

καί χαρας, κρατών τεμάχιον άρτου εις τάς χείρας διά τόν καφ-φέ, τό προσέφερα μέ τάς χείράς μου εις τά πτηνά” κατόπιν μοί έφερον οί Πατέρες καί σύκα, τά όποια έκοψα εις μι-κρά τεμάχια καί τά προσέφερα. Εκείνα δέ τά ευλογημένα τά έλαβον από τήν παλάμην καί χείράς μου” καί άφού τά κατεβρόχθισαν όλα, μέ φωνάς ευχαριστήριους, γλυκύ-τατα κελαδήματα, έπέταξαν εις τόν άέρα καί άπήλθον»([†]).

Άλλά καί οί μοναχοί τί άλλο είναι παρά πτηνά τής έρήμου καλλικέλαδα. Όσο περισσότερο άγιάζονται, τόσο τά κελαδήματά τους γίνονται μελωδικώτερα. Ανά-μεσα στά έμψυχα αυτά πτηνά, ξεχώριζαν τότε τρεις όσοι Πατέρες, πού κοντά τους ο παπα-Σάββας ένιωσε μεγάλη πνευματική άνάπαυσι.

Ο σεβάσμιος 75ετής γέρων Βαρνάβας, από τήν Μάδυτο. Έπειτα από άσκητικούς άγώνες στόν Άθω καί στήν έρημο τού Ιορδάνου εφησύχαζε τώρα εδώ. Στο πρόσωπο του άναζούσαν ιερές μορφές άρχαίων άναχωρητών([‡]).

Ο Πελοποννήσιος π. Καλλίστρατος, σπουδαίος εργάτης τής αρετής, όσιος καί διορατικός. Στο παρελθόν είχε επί τρία έτη — περισσότερα δέν τόν άφησε ο Πα-τριάρχης — άσκητικά παλαίσματα στήν σπηλιά ένός φοβερού γκρεμού, κάτω από τό Νεβώ, τό όρος όπου ένταφιάσθηκε ο Μωυσής. Οί άραβόφωνοι Όρθόδοξοι τής κωμοπόλεως Κοράκιον τού κατέβαζαν μέ σχοινί νερό καί ψωμί, ενώ αυτός ως άντάλλαγμα τούς έρραβε διάφορα ρούχα, γιατί γνώριζε τήν ραπτική. Από τά χείλη του καί τόν νού του δέν έλειπε ποτέ τό θείο μελώδημα: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ τού Θεού, έλέησόν με».

Ο Κερκυραίος Ιερομόναχος π. Γερμανός, ήλικίας 50 έτών. Άπλούς, άκακος, άπονήρευτος, μειλίχιος, τα-πεινός καί τύπος άληθινού μοναχού». Όταν λειτουργούσε τόν άφήρπαζε ή θεία χάρις καί τό πρόσωπο του γινόταν άγγελοπρεπές. Καί συνήθιζε νά έπαναλαμβάνη: «Έάν έγνωρίζομεν όποιαν δόξαν καί πνευματικήν εύφροσύνην παρέχει εις ήμας ή Κοινωνία τών θείων Μυστηρίων, τά πάντα θά έθυσιάζομεν καί αυτήν τήν ζωήν ήμών, όπως άξιώς κοινωνήσωμεν».

Προσκύνημα στόν Ιορδάνη

Τό πρόγραμμα προέβλεπε καί έπίσκεψι στόν ιερό ποταμό. Προσκύνημα στόν τόπο, όπου «ή τής Τριάδος έφανερώθη προσκύνησις».

Γιά νά φθάση κανείς στό σημείο τής Βαπτίσεως άπαιτείται κοπιαστική πορεία, όταν μάλιστα δέν ύπάρχουν μεταφορικά μέσα σάν τά σημερινά. Ξεκινώντας από τήν Ιερουσαλήμ καί προχωρώντας ανατολικά καί λίγο βό-ρεια στό ύψος τής “Ιεριχούς, χρειάζεσαι πέντε μέ έξι ώρες. Επίπονη όδοιπορία μέσα από απότομες φάραγγες καί χειμάρρους. Αυτό όμως δέν τό υπελόγιζαν οί ευλαβείς •προσκυνηταί.

Τό Μοναστήρι τού Αγίου Γερασίμου, τού μεγάλου αούτου άσκηού πού εξημέρωνα τά θηρία τής έρήμου, απετέλεσε εύχάριστο σταθμό στους κουρασμένους οδοι-πόρους. Πλησιάζοντας τέλος στόν ιερό τόπο ο Ηγούμε-νος τής Λαύρας τού Αγίου Σάββα Άνθιμος, πού μέ μερι-κούς άλλους Πατέρες συνώδευαν τόν Αγιορείτη Πνευ-ματικό, έξηγούσε τί ήταν τά έρειπωμένα κτήρια πού έ-βλεπαν δίπλα τους.

— Πρόκειται, Άγιε Πνευματικέ, για τό πανάρχαιο Μοναστήρι τού Τιμίου Προδρόμου, χτισμένο από τήν Αγία Ελένη καί προικοδοτημένο από τόν Ιουστινιανό. Εύχηθήτε νά μπορέσουμε νά τό ανακαινίσουμε.

—Άς δώση ο Τίμιος Πρόδρομος.

Δόξα τφ Θεώ τά τελευταία χρόνια ανακαινίσθηκε από τό Πατριαρχείο καί σήμερα λειτουργεί καί δίνει λί-γη χαρά καί ανακούφισι στους προσκυνητάς.

Σέ απόστασι πέντε λεπτών από τό έρειπωμένο Μο-ναστήρι άκουγόταν ή βοή τού Ιορδάνου.

“Ένα ρίγος κατέλαβε τήν ψυχή τού παπα-Σάββα.

Αξιώθηκε νά ζήση έστωκαί γιαλίγο στό Μοναστήρι τού προστάτου του Αγίου Σάββα. Τώρα βρισκόταν στά ένδιαιτήματα τού μεγάλου καί μοναδικού άσκηού καί προ-στάτου όλων τών μοναχών, τού Τιμίου Προδρόμου. Νό-μιζε πώς κάπου θά συναντήση τήν έξαύλωμένη του μορφή μέ τό πύρινο προφητικό της βλέμμα. Άθελά του έψέλλιζε μέ χείλη τρεμάμενα από συγκίνηση:

—Τίμιε Πρόδρομε, μή διαλίπης πρεσβεύειν υπέρ ήμών.

Από τόν νού του περνούσαν ολοζώντανες οί άφηγήσεις τών Ευαγγελιστών: «Τότε έξεπορεύετο προς αούτον Ιεροσόλυμα καί πάσα Ιουδαία καί πάσα ή περίχωρος τού Ιορδάνου καί έβαπτίζοντο έν τώ Ιορδάνη υπ' αυτού έξομολογούμενοι τάς άμαρτίας αούτων» (Ματθ., γ', 5-6).

Ο τόπος έδώ είναι ιερώτατος. Έδώ υπήρχε προφη-τικός άμβων. Έδώ προετοιμαζόταν ή όδός τού Κυρίου. Έδώ ήταν στημένο ιερό έξομολογητήριο ιερουργείτο ή άφεις τών άμαρτιών. Έδώ λειτουργούσε «λουτρόν παλιγγενεσίας». Έδώ κάποτε άσημος ανάμεσα σέ άσήμους έφερε τά βήματά του ο Υίός τού Θεού «καί έβαπτίσθη υπό Ιωάννου είς τόν Ιορδάνη».

“Όταν άργότερα ο παπα-Σάββας, πιασμένος από ένα κλαδί ιτιάς για νά μή τόν παρασύρη τό ορμητικό ρεύμα, έπαιρνε στόν ποταμό τό καθιερωμένο βάπτισμα, ένιωθε κάτι σάν λάμψι περιστεριού καί σάν φωνή βροντής. Ή-ταν σάν νά άκουγε:

«Οδοτός ἐστίν ο υἱός μου ο ἀγαπητός, ἐν φ εὐδόκησα»... Ακράτητοι παλμοὶ προσευχῆς ἀνέβαιναν τὴν ὥρα ἐκείνη ἀπὸ τὰ στήθη του πρὸς τὴν ὑπέρθεο Τριάδα, τῆς ὁποίας ἡ προσκύνησις ἐφανερώθη στὸν ἅγιο αὐτό τόπο.

Αὐτὴ ἡ περιοχή γύρω ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη λῆς καὶ πλά-σθηκε μόνο γιὰ προσευχὴ. Ποτὲ δὲν ἔλειψαν οἱ προσευχόμενοι διάδοχοι τοῦ Προδρόμου, ἐκλεκτὲς καὶ ἅγιες μορφὲς ἐρημιτῶν. Τί χαρὰ πού θά ἐνιωθε ο παπα-Σάββας, ἀν μάθαινε πὼς στὴν ἀντίπερα ἐρημο, ἀνάμεσα στὸ ἀχανές δάσος τῶν βάλτων καὶ τῶν καλαμιῶν, ἀσκήτευε τὸν καιρὸ αὐτό, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, καὶ μύρωνε τὴν ἀτμόσφαιρα με τὶς ἀδιάλειπτες προσευχὲς τῆς, μίᾳ ἡρωϊκῆ μορφῆ, ἡ ἐρημίτις Φωτεινὴ([§]).

Μαζὶ μὲ τὶς τόσες πνευματικὲς εὐλογίες παρουσιά-σθηκαν ἐν συνεχείᾳ καὶ οἱ υλικές. Ἐπιθυμοῦσε ο γέρων Πνευματικὸς νὰ γευθῆ τὰ ψάρια τοῦ Ἰορδάνη πού εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἰχθυοτρόφος ποταμός. Τὸ ψάρεμα δὲν πῆγε ἀκαρπο. Ἐπιασαν ἀρκετά, τὰ γευθῆκανε καὶ ἐνιωσαν πλουσία τὴν «εὐλογίαν τοῦ Ἰορδάνου».

Ἔτσι «ο πνευματικὸς Σάββας ἐμεινε τὰ μάλα εὐχα-ριστημένος. Προσκυνήσαντες δε, κλίναντες τὸ γόνυ εἰς τὸν οὐράνιον Πατέρα καὶ εὐλογήσαντες τὸ πανάγιον αὐτοῦ ὄνομα, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν Μονήν, ἐκεῖθεν δέ ἐπορεύθη ἀδθις εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ» (Σπετσιέρης).

Τέλος μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Μακαριωτάτου Νικοδήμου ἀνεχώρησε γιὰ τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας. Δὲν εἶχε τὴν θλίψι τοῦ Ἰσραηλίτου ἱεραποδημητοῦ πού ἀπὸ τὴν Ἱε-ρουσαλήμ ἐπιστρέφει στὸν τόπο τῆς παροικίας του. Στὸ παρεκκλήσιο τῆς Καλύβης του, στὴν Ἁγία Τράπεζα, τὸν περίμενε τὸ φως καὶ ἡ δόξα τῆς νέας Ἱερουσαλήμ, πλα-σιωμένα μὲ ὅσιακές προσευχὲς καὶ μὲ τὶς θεομητορικὲς εὐλογίες τῆς Θεοτόκου, τῆς Κυρίας τοῦ “Ὄρους.

Ἀρχιμανδρίτου Χερουβεῖμ (+) Σύγχρονες Ἀγιορείτικες μορφές

Σάββας ο πνευματικὸς -Ἐκδοσις Η΄

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ ΩΡΩΠΟΣ Α ΤΤΙΚΗΣ 1995